

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"א
מבן מלך וכן שפחה
שנתחלפו (5)
גליון 123

שבת שלום, קוראים יקרים!

אנו זוכים לסיים את המעשה מהבן מלך וכן שפחה שנתחלפו. רבנו ז"ל מספר לנו איך זכה בן המלך האמתי לחזור לגדלותו, וכמו שהבנו לארץ כל המעשה, אם נתבונן בהשתלשלות הדברים, נוכל גם אנחנו כל אחד ואחד, לגלות את הדרך לחזור למקומו האמתי, להיות, להרגיש ולפעל כמו בן מלך אמתי.

עומדים במבחו. "אך הוא לא רצה לחזור מחמת שהאדם היער אמר לו שילך למדינה זו, ושם יבוא לגדלה שלו". זה הסוד של בן המלך, שהמשיך להאמין בצדיק, ולא חזר לאחוריו והתיאש, אלא המתין במקומו, עד שקבל דעת וכלים, ונעשה מבין דבר מתוך דבר, שעל ידי זה יכול להחזיר למדינה את שמה האמתי.

לפני הכל אנו רואים שכן המלך האמתי מתבטל לגמרי אל איש היער והולך בעצתו. לזכות לראות את האמת, מי אני באמת ומה תפקידי בעולם, זה לא אפשרי לבד, חייבים להתקרב לצדיק אמתי שיש לו את הכח להכניע את השקר בתוכי. כמו שרבנו מלמד אותנו בליקו"מ ז': "ואי אפשר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות לצדיקים וילך בדרך עצתם". זה היסוד והבסיס להפיל, רק אחרי שזוכים להתבטל באמת לצדיק, והולכים בדרך עצותיו בתמימות, אפשר להתחיל לראות מה צריך לתקן ולסדר בתוכנו.

ומה הבין בן המלך שעל ידי זה זכה למלוכה? הוא הבין שלא צריך שנויים ותקונים גדולים, אלא צריך לסדר כל דבר במקום. את האדם שעומד מחוץ לגן, שזה מרמז על ה'יתברך כביכול, צריך להעמיד במקומו הגון. צריך להכניס את ה'יתברך למרכז החיים שלנו, שכל מהלך חיינו, יסובבו סביב ה'יתברך, מה ה' רוצה ממני בכל ענין. רק כשרצון ה' עומד בראש סדר העדיפויות שלנו, אפשר להגיע לשלום בתוך רדיפות הבלי העולם הזה.

בהמשך כשבן המלך מגיע אל המדינה שנקראת: "דאס ניירישע לאנד און דער קלוגיר מלכות" "ואמרו לו: האתה יכול לחגור מתנייה לזה, להחזיר אל המדינה השם הראשון? ובדאי אי אפשר להכניס עצמו לדבר כזה, ולא יכלו לכנס". הנה הוא כבר הולך בדרך הצדיק, אך הוא רואה שאין לו כלל את הכחות והפלים הנדרשים כדי להחזיר למלוכה את השם הראשון. "והסיתו העבד הנ"ל, שיחזרו לביתם...". זה תפקידו של העבד - ליאש אותנו: 'תעזב, זה לא בשבילך, תחזור הביתה למדות ולהרגלים המכרים. סתם עלה בדמיוןך שיש לך איזה גדלה וחישיבות אמיתית, הנה אתה רואה שזה גדול ממדותיך... כי גם אחרי שזוכים ללכת בדרך הצדיק עדין הנאמנות והבטול

בהמשך הוא מבין שצריך לנתק מעט את המטה, השלחן והמנורה ממקומם, שזה מרמז על השנה האכילה וקדשת שבועת הנרות שצריך לתקן כדי לזכות לגדלה אמיתית. אך גם כאן הוא מבין שלא בשמים היא, אלא כלשון רבנו הקדוש: "שצריכין לנתקה קצת מן המקום שעומדת". פלומר צריך צעד קטן, כי הכל כבר נמצא, רק ללא הסדר. חסר הסדר הנכון, מתי לישן ומתי לקום, ומתי ואיך לאכול, מה אני נשמר מלראות, ואיזה דבורים אני לא מוכן לשמע. כך צריך לסדר הכל במקומו ובזמנו הנכון, עד שנזכר ל"ואז התחילו כלם לנגן נגון הנפלא מאד.... ואז נתנו לו המלוכה".

שבת שלום ומברך!



וצוה לסדר הכל כראוי:
לקח השושנה מלמטה ולתחבה למעלה, וכן
כל הדברים הנ"ל לסדר כלם בסדר הראוי

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י"א מן מלך וכן שפחה שנתחלפו (5) שפחה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

כלי כסף וכלי זהב והוא נפלא ונורא מאד, אך אי אפשר לכנס בו, כי כשנכנס בו אדם, אזי תכף מתחילין שם לרדפו, ורודפין אותו, והוא צועק, והוא אינו יודע כלל ואינו רואה מי רודף אותו, וכך הם רודפין אותו, עד שמבריחין אותו מן הגן

על כן נראה אם אתה חכם, אם תוכל לכנס אל הגן הזה. ושאל אם מכים את האדם הנכנס; אמרו לו, שהעקר שרודפין אותו, והוא אינו יודע כלל מי נמי רודף אותו, ובורח בבהלה גדולה מאד, כי כן ספרו להם בני אדם שנכנסו לשם.

והלך אל הגן (הינו זה הגן מלך האמת), וראה שיש לו חומה סביב, והשער פתוח, ואין שם שומרים, כי בודאי אין צריכים שומרים לזה הגן. והיה הולך אצל הגן,

והסתפל וראה, שעומד שם אצל הגן אדם, הינו שהיה מציר שם אדם. והסתפל וראה, שלמעלה, מעל האדם, יש דף, (שקורין טאבליצט), וכתוב שם, שזה האדם היה מלך לפני כמה מאות שנים, ובימי המלך הזה היה שלום, כי עד אותו המלך היה מלחמות, וכן אחריו היה מלחמות, ובימי המלך הזה היה שלום.

והתבונן מאחר שכבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל, שהכל תלוי בזה האדם; שכשנכנסין לגן ורודפין אותו אין צריכין לברח כלל, רק לעמד עצמו אצל האדם, ועל ידי זה יציל. ויותר מזה: שאם יקחו את האדם הזה ויעמידו אותו לפני בתוך הגן הזה, אזי יוכל כל אדם לכנס בשלום אל הגן הזה. (כל זה הבין זה הגן מלך האמת על ידי שהיה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל)

והלך ונכנס אל הגן; ותכף כשהתחילו לרדפו הלה ועמד אצל האדם הנ"ל, שעומד אצל הגן מבחוץ, ועלידייזה יצא בשלום, בלי פגע כלל, כי אחרים, כשנכנסו לגן והתחילו לרדפם היו בורחים בבהלה גדולה מאד, והיו מכים ונלקים על ידייזה; והוא יצא בשלום ושלוח על ידי שעמד עצמו אצל האדם הנ"ל.

והשרים ראו ותמהו על שיצא בשלום, ואזי צוה (זה הגן מלך האמת) לקח את האדם הנ"ל. ולהעמיד אותו בפנים בתוך הגן, וכן עשו, ואזי עברו כל השרים בתוך הגן ונכנסו ויצאו בשלום, בלי פגע כלל. אמרו לו השרים: אף-על-פי-כן, אף-על-פי שראינו ממך

והגן מלך האמת, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, היה הולך שם אצל שער המדינה הנ"ל, והבין, שהוא באפשר שיחגור מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון, כי כבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין שהוא באפשר. אף-על-פי שעדין אינו יודע איך ומה, איך יוכל לעשות זאת, אף-על-פי-כן, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין, שהוא באפשר.

ונתישב, שיצוה להניח אותו לכנס, והוא יכניס עצמו לזה (הינו להחזיר להמדינה שם הראשון) ומה יפסיד בזה? ואמר (לאותן האנשים, שלא רצו להניח לכנס שם שום אדם, כי אם מי שיחגור מתניו לענין הנ"ל), שיניחו אותו לכנס, והוא יחגור מתניו לענין הנ"ל להחזיר אל המדינה שם הראשון. והניחו אותו לכנס.

והודיעו אל השרים, שנמצא איש כזה, שרוצה לחגור מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון. והביאוהו אל השרים של המדינה, ואמרו לו השרים: תדע, שגם אנחנו אין אנו טפשים, חס ושלום, רק שהמלך שהיה, היה חכם גדול מפלג מאד, אשר כנגדו היינו כלנו נחשבים טפשים, ועל כן היתה המדינה נקראת מדינה טפשית ומלך חכם.

ואחר-כך נפטר המלך הנ"ל, ונשאר הגן מלך; וגם הוא חכם, אבל כנגדנו אינו חכם כלל, על כן נקראת המדינה (עכשו) להפך: מדינה חכמה ומלך טפש.

והניח המלך צוואה, שמי שימצא חכם כזה, שיוכל להחזיר להמדינה שם הראשון הוא יהיה מלך; וצוה לבנו, שכשימצא איש כזה יסתלק הוא מן המלוכה, ואותו האיש יהיה נעשה מלך, הינו כשימצא חכם כזה, שיהיה מפלג בחכמה מאד מאד, עד שכנגדו יהיו כלם טפשים, הוא יהיה מלך, כי זה האיש יכול להחזיר להמדינה שם הראשון, כי יהיו חוזרים וקורין אותה מדינה טפשית ומלך חכם, כי הם כלם טפשים כנגדו, על כן תדע לאיזה דבר אתה מכניס עצמך. (כל זה אמרו לו השרים הנ"ל). ואמרו לו (הינו גם-כן השרים הנ"ל, כי כל זה הוא המשך דבריהם): הנסיון יהיה, אם אתה חכם כזה:

היות שיש פאן גן, שנשאר מן המלך שהיה, שהוא היה חכם גדול מאד; והגן הוא נפלא מאד מאד, שגדלים בו כלי מתכות

דָּבַר כְּזֶה, אֲרִי־עַל־פִּי־כֵן בְּשִׁבִיל דָּבַר אֶחָד אֵין רְאוּי לְתַן לָךְ הַמְּלוּכָה; נִנְסָה אוֹתָךְ עוֹד בְּדָבַר אֶחָד.

אָמְרוּ לוֹ: הֲיִוֹת שְׂיֵשׁ כָּאֵן כֶּסֶף מִהַמְּלָךְ שְׁהִיָּה, וְהַכֶּסֶף גְּבוּהָ מְאֹד, וְאַצֵּל הַכֶּסֶף עוֹמְדִים כָּל מִינֵי חַיִּוֹת וְעוֹפוֹת שֶׁל עֵץ (הֵינּוּ שְׁהֵם חַתּוּכִים וּמִתְקַנִּים מִן עֵץ, בְּלַע"ז: אוֹיִסְגְּשִׁנִּיצֵט), וְלִפְנֵי הַכֶּסֶף עוֹמֵד מִטָּה, וְאַצֵּל הַמִּטָּה עוֹמֵד שְׁלַחֵן, וְעַל הַשְּׁלַחֵן עוֹמֵד מְנוּרָה, וּמִן הַכֶּסֶף יוֹצְאִים דְּרָכִים כְּבוֹשִׁים (שְׁקוּרִין גְּשִׁלְאֵגִינִיעַ וְעִיזִין), וְהַדְּרָכִים הֵם בְּנוּיִים בְּבִנְיַן חוֹמָה (הֵינּוּ גִימּוּאִירְטִי וְעִיזִין),

וְאֵלוּ הַדְּרָכִים יוֹצְאִים מִן הַכֶּסֶף לְכָל צֵד, וְאֵין אָדָם יוֹדֵעַ כָּלֵל מָה עֵנִין הַכֶּסֶף הַזֶּה עִם הַדְּרָכִים הַלְלוּ, וְאֵלוּ הַדְּרָכִים, כְּשֶׁהֵם יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים לְהֵלֵן אֵיזָה שְׁעוֹר, עוֹמֵד שָׁם אֲרִיָּה שֶׁל זָהָב, וְאִם יֵלֵךְ וְיִתְקַרֵּב אֲצִלוֹ אֵיזָה אָדָם, אֲזִי יִפְתַּח אֶת פִּיו וְיִבְלַעֵנּוּ וְלַהֲלֵן מִן אוֹתוֹ הָאֲרִיָּה מִתְפַּשֵּׁט הַדְּרָךְ עוֹד לְהֵלֵן יוֹתֵר, וְכֵן בְּשָׂאֵר הַדְּרָכִים, הַיּוֹצְאִים מִן הַכֶּסֶף, הֵינּוּ שְׁגָם הַדְּרָךְ הַשְּׂנִי, הַיּוֹצֵא מִן הַכֶּסֶף לְצֵד אַחֵר, הוּא גַם־כֵּן כֶּף כְּשִׁמְתִּפְשֵׁט וְנִמְשָׁף הַדְּרָךְ אֵיזָה שְׁעוֹר, עוֹמֵד שָׁם מִין חִיָּה אַחֵר, כְּגוֹן לְבִיא שֶׁל מִינֵי מִתְכוּת, וְשָׁם גַם־כֵּן אֵי־אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו כְּכ"ל,

וְלַהֲלֵן מִתְפַּשֵּׁט הַדְּרָךְ יוֹתֵר, וְכֵן בְּשָׂאֵר הַדְּרָכִים. וְאֵלוּ הַדְּרָכִים הֵם מִתְפַּשְׁטִים וְהוֹלְכִים בְּכָל הַמְּדִינָה כְּלָה, וְאֵין שׁוֹם אָדָם יוֹדֵעַ עֵנִין הַכֶּסֶף הַזֶּה עִם כָּל הַדְּבָרִים הַזֵּ"ל עִם הַדְּרָכִים הַזֵּ"ל; עַל כֵּן תִּתְנָסֶה בְּזֶה, אִם תּוּכַל לִידַע עֵנִין הַכֶּסֶף עִם כָּל הַזֵּ"ל.

וְהֵרְאוּ לוֹ הַכֶּסֶף, וְרָאָה, שֶׁהוּא גְבוּהָ מְאֹד וְכו'. וְהֵלֵךְ אֲצֵל הַכֶּסֶף וְהִסְתַּכַּל וְהִתְבוּנָן, שֶׁזֹּאת הַכֶּסֶף עֲשׂוּיָה מִן הָעֵץ שֶׁל הַתְּבָה הַזֵּ"ל (הֵינּוּ הַכְּלִי הַזֵּ"ל, שֶׁנִּתֵּן לוֹ אָדָם הַיֵּעַר, כְּכ"ל).

וְהִסְתַּכַּל וְרָאָה, שֶׁחָסַר מִן הַכֶּסֶף לְמַעְלָה אֵיזָה שׁוֹשְׁנָה (הֵינּוּ רִיזִיזְלִי), וְאִם הָיָה לְהַכֶּסֶף זֹאת הַשׁוֹשְׁנָה, הָיָה לָהּ הַכַּח שְׂיֵשׁ לְהַתְּבָה הַזֵּ"ל (הֵינּוּ הַכְּלִי הַזֵּ"ל, שֶׁהָיָה לָהּ כַּח לְגַנֵּן כְּשֶׁהָיָה מְנִיחִין אוֹתָהּ עַל אֵיזָה מִין חִיָּה אוּ בַּהֲמָה אוּ עוֹף, כְּכ"ל).

וְהִסְתַּכַּל יוֹתֵר וְרָאָה, שֶׁזֹּאת הַשׁוֹשְׁנָה, שֶׁחָסַר לְמַעְלָה מִן הַכֶּסֶף, הִיא מְנַחַת לְמִטָּה בַּכֶּסֶף, וְצָרִיכִין לְקַח אוֹתָהּ מִשָּׁם וּלְהַנִּיחָהּ לְמַעְלָה, וְאֲזִי יְהִיָּה לְהַכֶּסֶף הַכַּח שֶׁל הַתְּבָה הַזֵּ"ל, כִּי הַמְּלָךְ שְׁהִיָּה, עֲשֵׂה כָּל דָּבַר בְּחֻכְמָהּ, בְּאֶפְסָן שֶׁלֹּא יִבִּין שׁוֹם אָדָם אֶת הָעֵנִין, עַד שְׁיָבוֹא חָכֵם מִפְּלָג, שְׂיָבִין אֶת הַדְּבַר, וְיִוּכַל לְכוֹן לְהַחֲלִיף וּלְסַדֵּר כָּל הַדְּבָרִים כְּרְאוּי.

וְכֵן הַמִּטָּה הַבִּין, שְׁצָרִיכִין לְנִתְקָה קֶצֶת מִן הַמְּקוֹם שְׁעוֹמְדֵת, וְכֵן הַשְּׁלַחֵן, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְנִתְקוֹ קֶצֶת, לְשִׁנוֹת מְקוֹמוֹ קֶצֶת, וְכֵן הַמְּנוּרָה, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְנִתְקָה קֶצֶת מִמְּקוֹמָהּ, וְכֵן הָעוֹפוֹת וְהַחַיִּוֹת, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְשִׁנוֹתֵם כָּלֵם מִמְּקוֹמָם לְקַח זֶה הָעוֹף מִמְּקוֹם זֶה וְלַהֲעֲמִידוֹ בְּמְקוֹם זֶה, וְכֵן כָּלֵם, כִּי הַמְּלָךְ עֲשֵׂה הַכָּל בְּעֲרֻמָּה וּבְחֻכְמָהּ, בְּאֶפְסָן שֶׁלֹּא יִבִּין שׁוֹם אָדָם, עַד שְׁיָבוֹא הַחָכֵם, שְׂיִוְכַל לְהַתְּבוּנָן לְסַדֵּרֵם כְּרְאוּי.

וְכֵן הָאֲרִיָּה שְׁעוֹמֵד שָׁם (אֲצֵל הַתְּפִשְׁטוֹת הַדְּרָךְ), צָרִיכִין לְהַעֲמִידוֹ כָּאֵן, וְכֵן כָּלֵם. וְצוּהָ לְסַדֵּר הַכָּל כְּרְאוּי: לְקַח הַשׁוֹשְׁנָה מִלְּמִטָּה וּלְתַחֲבָה לְמַעְלָה, וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים הַזֵּ"ל לְסַדֵּר כָּלֵם בְּסִדְרֵם הַרְאוּי, כְּכ"ל,

וְאֲזִי הַתְּחִילוּ כָּלֵם לְגַנֵּן נִגְוִן הַנִּפְלָא מְאֹד, וְעֲשׂוּ כָּלֵם הַפְּעָלָה הַרְאוּיָה לָהֶם וְאֲזִי נִתְנוּ לוֹ הַמְּלוּכָה.

עֵנָה וְאָמַר הַבֵּן מְלָךְ הָאֲמֵת, שֶׁנִּעְשֶׂה עֵתָה מְלָךְ, אֵל בֶּן הַשְּׁפָחָה הָאֲמֵת הַזֵּ"ל: עֵתָה אֲנִי מִבִּין, שֶׁאֲנִי בֶּן הַמְּלָךְ בְּאֲמֵת, וְאֵתָה בֶּן הַשְּׁפָחָה בְּאֲמֵת!

(גַּם אֵלָה דְּבָרֵי רַבִּנּוּ, נ"י. אַחֵר שֶׁסִּפֵּר זֹאת הַמַּעֲשֶׂה, עֵנָה וְאָמַר דְּבָרִים אֵלָה).
בְּדוֹרוֹת הָרַאשׁוֹנִים, כְּשֶׁהָיוּ מְדַבְּרִים וּמְשִׁיחִים קְבָלָה, הָיוּ מְשִׁיחִים בְּלִשׁוֹן כְּזֶה, כִּי עַד רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי־יֹחָאי, לֹא הָיוּ מְדַבְּרִים קְבָלָה בְּאֲתַגְלִיא, רַק רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי־יֹחָאי גָּלָה קְבָלָה בְּאֲתַגְלִיא; וּמִקֵּדָם, כְּשֶׁהָיוּ הַחֲבָרִים מְדַבְּרִים קְבָלָה, הָיוּ מְדַבְּרִים בְּלִשׁוֹן כְּזֶה. כְּשֶׁהִנִּיחוּ הָאָרוֹן עַל הַפְּרוֹת, הַתְּחִילוּ לְשׁוֹרֵר, וְהִבְנוּ.
כִּי יֵשׁ חֲדָתוֹת דְּסִי־הֶרְאֵעַג, כְּשֶׁהִלְבְּנָה מִקְבַּלַת חֲדוּשִׁים מִן הַשֶּׁמֶשׁ, וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל א' ו') כְּשֶׁנוֹשְׂאִין הָאָרוֹן אֶל בֵּית־יִשְׁמֵשׁ, וְאֲזִי כָּל הַחַיִּוֹת נוֹשְׂאֵי הַכֶּסֶף עוֹשִׂין נְגוֹן חֲדָשׁ בְּחִינַת (תְּהִלִּים י"ז): "מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ", שֶׁזֶהוּ הַשִּׁיר, שֶׁשָּׂרוּ פְרוֹת הַבָּשָׂן. וְזֶה בְּחִינַת מִטָּה וְשְׁלַחֵן וְכֶסֶף וּמְנוּרָה הֵם תִּקּוּנָהָ דְשִׁכְיִנְתָּא. וּבְחִינַת הַגֵּן, כִּי אָדָם הִרְאִישׁוֹן נִתְגַּרֵּשׁ מִן הַגֵּן, וְשִׁבְתָּ אֲגִין עֲלוּהִי, כְּמוֹכָא (עַן זֹה־ שְׁמוֹת קַלָּה). וְשִׁבְתָּ הוּא בְּחִינַת מְלָךְ שֶׁשְׁלוֹם שְׁלוֹ, בְּחִינַת הָאָדָם הַזֵּ"ל, שֶׁהוּא מְלָךְ, שְׁהִיָּה שְׁלוֹם בְּיָמָיו, וְעַל כֵּן עָמַד עֲצָמוֹ אֲצֵל שִׁבְתָּ; וְהַשָּׂאֵר לֹא בָּאֵר.

(עֵנָה וְאָמַר אַחֵר שֶׁסִּפֵּר הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה בְּזוֹ הַלִּשׁוֹן).
הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה הִיא הַפְּלָא גְדוֹל, וְהַכָּל אֶחָד. וְהַבְּהִמוֹת וְכו' וְהַכֶּסֶף וְכו' וְהַגֵּן הַכָּל אֶחָד. פְּעַם נִקְרָא (הַבְּחִינָה הַסְּרַמּוֹת בְּהַסְּפוּר) בְּשֵׁם זֶה, וּפְעַם בְּשֵׁם זֶה; הַכָּל לְפִי הָעֵנִין וְהַבְּחִינָה. וְהַדְּבָרִים עֲמָקִים, נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים מְאֹד. (כִּי אֵלָה דְּבָרֵי רַבִּינּוּ בְּזוֹ הַיָּרִי), וְיֵשׁ עוֹד, וְאֵין צָרִיכִין לְגַלוֹת לָכֵם. גַּם יֵשׁ עוֹד מִה שֶׁהַמְּלָךְ, שֶׁהָיָה בְּהַמְּדִינָה הַזֵּ"ל, עֲשֵׂה דָבַר כְּנֶגֶד הַחֻמָּה, וְדָבַר כְּנֶגֶד הַלְּבָנָה (הֵינּוּ שְׂאֵלוֹ הַדְּבָרִים הַזֵּ"ל מִמְּקוֹמָם עַל חֻמָּה וְלִבְנָה), וְהַלְּבָנָה הִיָּתָה אוֹחֲזוֹת נֵר בְּיָדָהּ, וְכִשְׁמַגִּיעַ הַיּוֹם אֲזִי אֵין הַנֵּר מֵאִיר, כִּי שָׂרְגָא בְּטִי־הֶרְאֵעַד) וְכו', וְזֶהוּ שֶׁאֲמַרְהָ הַלְּיָלָה אֵל הַיּוֹם: מִפְּנֵי מָה, כְּשֶׁאֲתָה בָּא, אֵין לִי שֵׁם (כְּמִכְבָּאֵר לְעִיל), כִּי בַיּוֹם אֵין מוֹעִיל הַנֵּר כָּלֵל.

פְּרוּשׁ הַמַּעֲשֶׂה הוּא כְּמוֹ הַכֶּסֶף, שֶׁעֲשֵׂה הַמְּלָךְ. כְּכ"ל, שֶׁעָקַר הַחֻכְמָה שְׁצָרִיכִין לִידַע אֵיךְ לְסַדֵּר הַדְּבָרִים. כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁבָּקִי בְּסִפְרִים, וְלָבוֹ שְׁלֵם יוּכַל לְהַבִּין הַפְּרוּשׁ, אֵךְ צָרִיכִין לְסַדֵּר הַדְּבָרִים הַיִּטֵּב, כִּי פְעַם נִקְרָא כָּהֵן, וּפְעַם נִקְרָא כָּהֵן, וְכֵן בְּשָׂאֵר הַדְּבָרִים, הֵינּוּ בְּפִרוּשׁ שֶׁל הַמַּעֲשֶׂה לְפַעְמֵים נִקְרָא הָאָדָם שֶׁל הַמַּעֲשֶׂה הַזֵּ"ל בְּשֵׁם זֶה, וְלִפְעָמִים בְּשֵׁם אַחֵר, וְכֵן בְּשָׂאֵר הַדְּבָרִים. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּזְכֶּה לְהַבִּין דְּבָרִים אֵלוֹ לְאֲמַתְתָּנוּ. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן. (כִּי זֶה דְּבָרֵי רַבִּינּוּ הַקְּדוּשׁ עֲלֵיוֹ שֶׁשְׁלוֹם זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה).



שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"א (5 סוף), מבן מלך ובו שפחה שנתחלפו

- שהוא היה מלך לפני כמה מאות שנים והיה שלום בימיו
- ט. מה הבין בן המלך כשראה כל זה?
- שהכל תלוי בזה האדם שמי שייכנס לגן ויעמוד ליד האדם הזה ינצל מהרדיפה
- שאם יעמידו את האדם לפניו בתוך הגן, יכול כל אדם להיכנס בשלום לגן
- שתי התשובות נכונות
- י. הכסא של המלך הקודם היה גבוה או נמוך?
- היה גבוה
- היה גבוה מאוד
- היה נמוך
- יא. למה אי אפשר לאדם להתקרב לכסא?
- כי כשמתקרב לכסא רודפין אותו וצועק
- כי כשמתקרב לכסא מכין אותו השרים
- כי עומד שם אריה של זהב, וכשמתקרב לכסא יפתח את פיו ויבלענו
- יב. למה אי אפשר לאדם להתקרב לדרך השני היוצאים מן הכסא?
- כי כשמתקרב רודפין אותו וצועק
- כי כשמתקרב מכין אותו השרים
- כי עומד שם חיה, כגון לביא של מיני מתכות, וכשמתקרב, יפתח את פיו ויבלענו
- יג. מה ראה בן המלך האמיתי שחסר מן הכסא למעלה?
- שושנה
- כתר
- בורג
- יד. מה קרה לכסא כשסדרו הכל כראוי, ומה נתנו לבן המלך אח"כ?
- התחילו כולם לנגן נגון הנפלא מאוד, ונתנו לו המלוכה
- התחילו כולם לנגן נגון הנפלא מאוד, ונתנו את המלוכה לבן השפחה
- התחילו כולם לרקד, ונתנו לו המלוכה
- טו. מה אמר בן המלך האמיתי לבן השפחה אמיתי?
- עתה אני מבין שאני בן המלך באמת
- עתה אני מבין שאתה בן השפחה באמת
- שתי התשובות נכונות
- טז. מה אתה לומד מהסיפור הזה?
- שצריך להאמין שאתה בן המלך האמיתי
- שהכל תלוי בסדר של כל דבר במקומו
-

- א. מה הבין בן המלך האמיתי אחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר?
- הבין שהוא לא יכול להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם"
- הבין איך יכול להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם"
- הבין שהוא באפשר להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם" אע"פ שאינו יודע איך
- ב. האם הניחו אותו להיכנס למדינה?
- כן
- לא
- רק אם יוכיח שהוא יכול להחזיר שם המדינה
- ג. מה אמרו השרים לבן המלך?
- שבקל יוכל להחזיר שם המדינה כי המדינה טפשית
- שהמדינה לא טפשית רק לעומת המלך החכם המופלג שנפטר, היה נקראת מדינה טפשית
- שהמלך לא היה חכם גדול, רק היה לו יועץ
- ד. למה לא הכניסו רק מי שיחזיר שם המדינה?
- כי השרים רצו שיהיה מלך חכם למדינה
- כי המלך הניח צוואה שמי שיוכל להחזיר שם המדינה לקדמותה, הוא יהיה המלך
- שתי התשובות נכונות
- ה. מה היה גדל בגן שנשאר מהמלך הקודם?
- פירות וירקות
- פרחים נאים ומתוקנים
- כלי מתכות, כלי כסף וכלי זהב
- ו. מה היה קורה לאדם שנכנס לתוך הגן הנ"ל?
- מתחילין שם לרדפו והוא צועק
- מכין אותו שם
- מניחים לו להיכנס בשלום
- ז. האם היו שומרים לגן שנשאר מהמלך הקודם?
- לא היו שומרים
- היו שומרים
- היה שער נעול
- ח. מה היה כתוב בטאבליצע (לוח) שהיה מעל האדם שהיה מציור בגן?
- שהוא היה מלך לפני כמה שנים והיה שלום בימיו
- שהוא היה מלך לפני כמה מאות שנה והיה מלחמות בימיו

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 – או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72